



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **D. P.**, narozená X,
bytem X,

proti

žalovanému: **Městský úřad Roudnice nad Labem**,
sídlem Karlovo náměstí 21, 413 01 Roudnice nad Labem,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v osobní návštěvě tajemníka žalovaného a vyhledávání žalobkyně v místě jejího trvalého pobytu dne 25. 9. 2023,

takto:

1. Žaloba se **zamítá**.
2. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou podanou prostřednictvím jejího tehdejšího právního zástupce na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu domáhala toho, aby soud vydal rozsudek, jímž určí, že zásah žalovaného, spočívající v osobní návštěvě a vyhledávání žalobkyně v místě jejího trvalého pobytu dne 25. 9. 2023, dožadování se kontaktu žalobkyně, a informování rodinných příslušníků o tom, že žalobkyně podala žádost o informace ze své datové schránky, že se tato jeví jako podvodná, že je dáno podezření ze zneužití datové schránky a vyšetřování okolností podání žádosti o informace a informování rodinných Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příslušníků žalobkyně o tom, že podala žádost o informace, byl nezákonný. Současně žalobkyně navrhl, aby byla žalovanému uložena povinnost zaplatit jí náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě nejprve popsala, že zásahu se žalovaný dopustil dne 25. 9. 2023 tím, že v rozporu s právním předpisem užil osobní údaje žalobkyně k tomu, aby ji navštívil na její adrese trvalého pobytu, kde informoval její rodinné příslušníky o tom, že žalobkyně podala žádost o informace, a že je dáno podezření na zneužití osobních údajů, které bude řešit Policie České republiky a že se celá věc jeví podvodně, pro což je nutné, aby žalobkyně či její matka kontaktovala tajemníka žalovaného a poskytla mu vysvětlení k podané žádosti. Následně se tajemník žalovaného dožadoval kontaktu se žalobkyní pod pohrůžkou podání trestního oznámení. Žalobkyně tvrdila, že jde o jednorázový zásah do jejích veřejných subjektivních práv, který byl ukončen.
3. Dále popsala skutkový stav tak, že dne 1. 8. 2023 podala žádost o informaci, kterou se dožadovala poskytnutí opatření obecné povahy, kterým bylo stanoveno dopravní značení ve správním obvodu žalovaného. Žalovaný žalobkyni tuto informaci neposkytl a rozhodnutím ze dne 10. 8. 2023, č. j. MURCE/36091/2023, žádost odmítl, přičemž jeho rozhodnutí bylo následně potvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 31. 8. 2023, č. j. KUUK/128412/2023. Poukázala na to, že tajemník žalovaného následně ve lhůtě pro podání žaloby proti tomuto rozhodnutí přijel na adresu trvalého pobytu žalobkyně, kde počal zvonit na zvonek. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla doma, otevřela dveře babička žalobkyně D. P., které sdělil, že prověřuje zneužití datové schránky osoby s iniciálami D. P., bydlící na této adrese, v souvislosti s podáním žádosti o informace, neboť osoba s iniciálami D. P. podala ze své datové schránky žádost o informace, a tázal se, zda osoba s iniciálami D. P. ví o tom, že má zřízenou datovou schránku, a sdělil, že shromažďuje informace k eventuálnímu podání trestního oznámení na policii. Tajemník zanechal své telefonní číslo a požádal, aby osoba s iniciálami D. P., žijící na dané adrese, jej neprodleně kontaktovala s tím, že pokud jej nekontaktuje, bude podávat trestní oznámení na Policii České republiky. S ohledem na shodu iniciál jména žalobkyně s iniciálami jména její matky (D. P.), a s ohledem na nepřítomnost žalobkyně v České republice z důvodu dovolené v USA, kontaktovala matka žalobkyně téhož dne tajemníka na jím zanechaném telefonním čísle, jemuž sdělila, že se jmenuje D. P. Tajemník matce žalobkyně sdělil, že o ní se tedy nejedná, ale jedná se o jinou osobu s iniciálami D. P. žijící na dané adrese, přičemž z datové schránky této osoby s iniciálami D. P. bylo učiněno podání žádosti o informaci, přičemž je dáno podezření na zneužití datové schránky, kde bude zapotřebí, aby věc vyšetřila policie, tázal se, zda osoba D. P. ví o tom, že má zřízenou datovou schránku, sdělil, že podání hodnotí jako podvodné, tázal se, zda, proč a za jakých okolností podala žádost o informaci, tázal se, zda jí někdo text žádosti diktoval. Telefonický hovor uzavřel tím, že je nutné, aby jej osoba s iniciálami D. P. žijící na dané adrese (žalobkyně) telefonicky neprodleně kontaktovala, neboť v opačném případě bude nucen podat trestní oznámení na Policii České republiky a věc bude vyšetřována policií.
4. Žalobkyně namítala, že žalovaný tímto zásahem zasáhl do dvou jejích práv. Jednak do ústavního práva dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, garantujícího ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, a dále do práva na ochranu soukromí dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Na právu dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod byla žalobkyně zkrácena tím, že tajemník

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaného vyvolal u rodinných příslušníků žalobkyně otázky ohledně její činnosti a obavu z toho, zda jí vykonávaná činnost není protiprávní, když z pozice tajemníka úřadu tvrdil, že bude patrně nutné, aby činnost prověřovala policie. Tajemník žalovaného tak roznášením difamujících či jinak podivných tvrzení o žalobkyni přímo zasáhl do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život. Žalovaný nebyl vůbec oprávněn navštěvovat žalobkyni v místě jejího bydliště na základě zneužitého osobního údaje ze spisu, nebyl oprávněn zvonit na její rodinné příslušníky a předkládat jim tvrzení o tom, jaká podání a jakým způsobem žalobkyně činí a kterak bude nutné, aby se věci věnovala policie.

5. Na právu dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod byla žalobkyně zkrácena dvojnásobným způsobem. Poprvé tím, když si tajemník žalovaného zaznamenal její adresu trvalého pobytu ze správního spisu. Je to žalovaný úřad, který je povinen dbát ochrany soukromí žalobkyně, včetně ochrany jejích osobních údajů. Žalovaný musí zajistit, aby osobní údaje žalobkyně, se kterými při své veřejnoprávní činnosti přijde do styku, nebyly zneužity či neoprávněně použity k jiné činnosti, než ke které je stanoveno zákonem. Žalovaný neuchránil údaje žalobkyně před jejím neoprávněným zneužitím svým zaměstnancem. Druhým způsobem, kterým žalovaný zasáhl do práva žalobkyně dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, pak je, že neoprávněně rodinným příslušníkům žalobkyně sdělil, že žalobkyně podala žádost o informaci ze své datové schránky. Osobním údajem je přitom dle žalobkyně jakákoli informace, která se týká identifikovatelné osoby, tedy například též to, že tato osoba podala žádost o informace.
6. Protiprávnost zásahu žalovaného pak vyplývá přímo z čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle kterého lze státní moc uplatňovat jen způsobem a v mezích stanovených zákonem. Žádný právní předpis nedává žalovanému právo provádět jakékoli vyšetřování, nebo ověřovat, zda žadatel, který podal žádost datovou schránkou, opravdu podal žádost, nota bene poté, co je řízení již ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Dále uvedl, že jednou z podmínek pro přiznání ochrany proti zásahu správního orgánu je podmínka, aby byl žalobce zásahem zkrácen na svých právech, k čemuž ovšem v této věci nedošlo. Zdůraznil, že žalobkyně uvádí mnoho skutečností, kdy podle ní došlo ke zkrácení jejích práv. Žalovaný je však přesvědčen, že vyličení, jak k tvrzenému zkrácení jejích práv došlo, je nepravdivé, účelově zveličené a zkreslené. Ve skutečnosti k žádnému zkrácení práv žalobkyně nedošlo a její vyličení skutečností v žalobě má za cíl pouze účelově zveličit tvrzené důsledky jednání žalovaného. Žalovaný upozornil na to, že žalobkyně neuvádí žádné důkazy k tvrzenému zásahu do jejích práv. Uvedl, že tajemník nikomu žádným způsobem nevyhrožoval podáním trestního oznámení, ani se nechoval tak, že by si jiná osoba mohla jeho jednání jako vyhrožování vyložit. Byl toho názoru, že jednáním tajemníka nemohlo dojít k vyvolání obavy o protiprávnosti jednání žalobkyně u jejích rodinných příslušníků. Tato obava by maximálně mohla pramenit z nepochopení situace ze strany rodiny žalobkyně. Žalovaný se nicméně domníval, že se jedná o účelovou snahu vyličit jednání tajemníka pro soud jako co možná nejhorší, kdy se žalovaný dožaduje kontaktu s žalobkyní pod pohrůžkou trestního oznámení. Z logického pohledu dle žalovaného ani nedává smysl, aby tajemník nějakým způsobem vyhrožoval žalobkyni, protože tajemník žalobkyni kontaktoval nikoli z toho důvodu, že by žalobkyně byla z něčeho podezřelá, nýbrž z toho důvodu, aby si tajemník ověřil, zdali datová schránka žalobkyně byla, či nebyla nějakým způsobem zneužita. Z pohledu žalovaného byla žalobkyně v tomto případě považována za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

potenciální poškozenou. Konstatoval, že pokud by se přišlo na to, že datová schránka žalobkyně zneužita byla, mohlo by se zamezit dalšímu zneužívání, případně by tato skutečnost mohla napomoci s vyšetřováním policie. Naopak, pokud by se zjistilo, že žalobkyně předmětnou žádost o informaci vskutku podala, neviděl by žalovaný žádný důvod pro pokračování v tomto šetření, protože žalobkyně postupovala v souladu s jejím právem na poskytnutí informací a žádný právní předpis porušen nebyl. Ani v jednom z uvedených případů by se nedalo uvažovat o jakémkoli protiprávním jednání žalobkyně, proto se vylíčení obav rodinných příslušníků a nařčení z porušení práva na ochranu soukromí a rodinného života jeví žalovanému jako naprosto absurdní.

8. Uvedl, že „*zaznamenáním adresy žalobkyně ze spisu*“ nedošlo dle jeho názoru k porušení práva dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. S adresou žalobkyně nakládal žalovaný v souvislosti s činností povinného subjektu dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v rámci zjištění skutečné totožnosti žadatele. V každém případě se nejednalo o závažné porušení, které by naplňovalo zásah do práva žalobkyně dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Poukázal též na fakt, že adresa žalobkyně je veřejně dostupná v živnostenském rejstříku. Její adresu si tedy může zjistit jakákoli osoba s přístupem k internetu. Zdůraznil, že žalovaný, resp. tajemník, nikdy rodinným příslušníkům žalobkyně neřekl, že žalobkyně podala žádost o informace, nýbrž pouze sdělil, že hledá osobu s iniciálami D. P., která podala žádost o informaci. Jméno a příjmení žalobkyně tedy nesdělil, nýbrž jej podle svých nejlepších schopností s ohledem na situaci anonymizoval, obdobně jako tak činí například Nejvyšší soud či Nejvyšší správní soud, tj. uvedením iniciál. Skutečnost, že nějaká osoba podala blíže nespecifikovanou žádost o informace, nemůže dle názoru žalovaného být v žádném případě považována za osobní údaj. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je tak závěr žalobkyně o tvrzeném zasažení do práva žalobkyně dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod nesprávný. Žalovaný uvedl, že tajemník neprováděl žádné vyšetřování, neboť účelem návštěvy bylo dotázání se žalobkyně ohledně některých skutečností souvisejících s podanou žádostí o informace. Žalovanému je zřejmé, že vyšetřování trestných činů provádí policie, nicméně je nutné policii při podání trestního oznámení vylíčit důležité skutečnosti a předložit dostupné důkazy pro účely vyšetřování. Žalovaný se chtěl zkrátka zeptat žalobkyně na několik otázek a ověřit si své domněnky, které se týkaly případného zneužití datových schránek, kdy od několika na sobě nezávislých osob, které nemají jakoukoliv spojitost s městem Roudnice nad Labem, přišly žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, týkající se dopravních přestupků úplně jiného subjektu, které navíc měly podobný sloh, úpravu i pravopis. Vzniklo tak důvodné podezření, že tyto žádosti posílá jedna a tatáž osoba prostřednictvím cizích datových schránek bez vědomí jejich majitelů. Konstatoval, že je absurdní jeho jednání považovat za nezákonný zásah, kterým měl údajně zkrátit žalobkyni na jejích právech. Tento „zásah“ spočíval pouze v tom, že žalovaný, resp. tajemník, zazvonil na zvonek a zeptal se, zdali může mluvit s osobou s iniciálami D. P. v souvislosti s podanou žádostí o informace.

Replika žalobkyně

9. Žalobkyně v replice uvedla, že byla zkrácena na právu na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života i na právu na ochranu soukromí. Pokud tajemník úřadu vyhledával žalobkyni v místě jejího bydliště, hovořil s jejími rodinnými příslušníky, sdělil, že je dáno podezření, které bude muset šetřit policie, pokud se žalobkyně neozve, vyvolal takový stav, který objektivně narušil rodinné vztahy, klidné rodinné soužití a vyvolal vypjaté situace mezi žalobkyní a její matkou, která po žalobkyni dokonce v první Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

chvíli vyžadovala, aby se ihned vrátila do České republiky z USA a vyřešila problémy, které má s úřady, protože jinak bude věc šetřit policie s žalobkyní a její babičkou, která se obávala policejního vyšetřování žalobkyně; zásah do ochrany soukromí byl dán tím, že žalovaný užil adresu žalobkyně v rozporu se zákonem k činnosti, ke které jej právní řád neopravňuje, a že sděloval o žalobkyni, že podala žádost o informace. Poznamenala, že jakkoli si lze představit, že v obecné rovině nemusí být např. sdělení údaje o tom, že určitá osoba podala žádost o informaci, natolik intenzivním zásahem, aby byl hoden konstatování své nezákonnosti v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v souzené věci vedla souhra všech tvrzení a kroků tajemníka k zásadnímu narušení dvou výše vymezených práv. Právě kombinace užití adresy žalobkyně, snahy ji vyhledat, dožadování se kontaktu s ní, vyhrožování podáním trestního oznámení, zmiňováním potřeby policejního šetření, tajemné vyjadřování o „možném podvodu“, při současném vystupování v roli orgánu veřejné moci, činí zásah do práv žalobkyně mimořádně intenzivním.

10. Zdůraznila, že žalovaný výslovně nepopřel, že by se události odehrály tak, jak uvedla žalobkyně v žalobě, žalovaný zároveň ani nepředložil např. úřední záznam, ze kterého by se podával jiný průběh událostí. Byla toho názoru, že žalovaný pouze polemizuje o tom, zda lze toto jeho vyjádření kvalifikovat jako „výhrůžku“. Žalobkyně k podpoře svého tvrzení odkázala na textovou zprávu, kterou jí zaslala její matka dne 26. 9. 2023 v reakci na žádost žalobkyně, aby s tajemníkem dále nekomunikovala, kdy matka žalobkyně uvedla: „*budu, jinak to dají na policii*“. Je tedy dle žalobkyně zřejmé, že tajemník rodině žalobkyně hrozil intervencí policie. Poukázala na to, že žalovaný nepopírá její tvrzení o tom, že se žalovaný dožadoval, aby jej žalobkyně kontaktovala. Stejně tak nepopírá, že sdělil rodinným příslušníkům žalobkyně, že pokud jej žalobkyně, resp. osoba s iniciálami D. P. žijící na dané adrese, nekontaktuje, předá věc policii. Stejně tak nepopírá to, že by sdělil, že se mu věc jeví jako podvod.
11. Zdůraznila, že žalovaný ve vyjádření dále tvrdí, že jednáním tajemníka nemohlo dojít k vyvolání obavy o protiprávnost jednání žalobkyně u jejích rodinných příslušníků, ledaže by „*rodina žalobkyně nepochopila situaci*“. Konstatovala, že i kdyby její rodina nepochopila situaci, tak její dvaosmdesátiletá babička má právo situaci nechápat, přičemž za daných okolností jde o přímý důsledek jednání žalovaného. Proto také právní předpisy stanoví jasné postupy při vyšetřování a stanoví orgány, které jsou oprávněny vyšetřování provádět. Poukázala pak na to, že pokud na dveře rodinného domu zazvoní neznámá osoba, která se představí jako tajemník úřadu a začne zmatečně a tajemně hovořit o (blíže neurčených) podvodech, „*osobě D. P. žijící na této adrese*“, „*zneužití datové schránky*“, a potenciálně potřebě šetření věci policií, je zcela zřejmé, že jeho sdělení nemůže být pochopeno tak, jak tvrdí ve vyjádření k žalobě. Tvrdí-li žalovaný, že žalobkyně byla z jeho pohledu považována za potenciální poškozenou, pak žalobkyně konstatovala, že vyjádření žalovaného směrem k rodinným příslušníkům žalobkyně tomuto nenasvědčovalo, a navíc se toto tvrzení jeví jako účelové. Není zřejmé, jak by žalobkyně mohla být poškozena podáním žádosti o informace. Žalobkyně je dospělá, plně svéprávná osoba, která si zřídila datovou schránku. Přístupové údaje od své datové schránky nikdy nikomu nesdělila. Datovou schránku si pravidelně kontroluje. Vzhledem k tomu, že sám žalovaný doručoval do datové schránky žalobkyně rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace, je zřejmé, že žalobkyně musela být srozuměna s tím, že z její datové schránky žádost o poskytnutí informace byla odeslána. Žalovaný však pomíjí skutečnost, že „*osobu s iniciálami D. P.*“ hledal právě na adrese žalobkyně. Na adrese žalobkyně žije celkem pět osob, přičemž čtyři z nich mají iniciály D. P. (D. P., D. P., D. P. a D. P.). Pokud tedy tajemník přijede na danou adresu, sdělí, že „*hledá osobu s iniciálami D. P., která podala žádost o informaci*“, a zároveň hovoří o možném zneužití datové schránky Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a táže se osob žijících na dané adrese, zda vědí, že mají zřízenou datovou schránku, k čemuž přidá tvrzení o potenciální potřebě šetření ze strany policie, pak celou rodinu uvrhá v nejistotu, která z osob má zřízenou datovou schránku, která z osob je zneužívána, nebo která z osob naopak něčeho zneužívá a která osoba bude potenciálně šetřena orgány činnými v trestním řízení. Zásah do rodinného života je dle žalobkyně zcela zjevný.

12. Zásah do práva na ochranu osobnosti je zřejmý také – žijí-li na stejné adrese čtyři osoby se stejnými iniciálami, pak snadno vylučovací metodou dospějí k jednoznačné identifikaci žadatele o informaci. Žalobkyně považuje za nerozhodné, zda je vytýkaná činnost žalovaného nazývána „*vyšetřováním*“, jak ji nazvala žalobkyně, nebo „*šetřením*“, jak ji nazval žalovaný. Podstatné je, že žalovaný nebyl oprávněn žalobkyni vůbec vyhledávat a už vůbec ne proto, aby si „*ověřoval své domněnky*“. Ve vyjádření žalovaný tvrdí, že nejde o nezákonný zásah a že pouze „*zazvonil na zvonek a zeptal se, zdali může mluvit s osobou s iniciály D. P. v souvislosti s podanou žádostí o informace*“. Tato verze skutkového průběhu podaná žalovaným je zjevně nepravdivá a nekompletní už proto, že nezahrnuje popis toho, co bylo dál, tj. s kým hovořil, jaká byla odpověď, zcela pomlčuje o následném telefonátu, o tvrzení o možném zneužití datové schránky, tvrzení o potenciální potřebě šetření věci policií a dožadování se kontaktu žalobkyně. Zároveň však již tato část skutkového děje je dostatečná k závěru o nezákonném zásahu. Žalovaný totiž vůbec nebyl oprávněn využít adresu ze spisu k tomu, aby žalobkyni vyhledával na adrese jejího trvalého pobytu. Žalovaný je povinen osobní údaje žadatele o informace chránit, nikoliv vyhledávat žadatele o informace v místech jejich pobytu a jezdit na nevyžádané návštěvy.
13. S ohledem na skutečnost, že relevantní je ve věci právě zásah do práv žalobkyně, navrhuje žalobkyně k prokázání svých tvrzení svou účastnickou výpověď. Za nezákonný zásah lze přitom shledat samotné vedení šetření žalovaným, ke kterému není zákonem zmocněn a fyzické vyhledávání žalobkyně na adrese jejího trvalého pobytu, tj. skutečnosti mezi stranami nesporné.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
15. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem soud posoudil podle části třetí hlavy druhé třetího dílu s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.
16. Soud se nejprve zabýval podmínkami řízení o podané žalobě, a to mimo jiné tím, zda je žalobkyně osobou aktivně legitimovanou a zda se v dané věci jedná o zásah ve smyslu § 82 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Aps 1/2007-68, uvedl, že „aktivně legitimována k podání žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu, pokynů nebo donucení správního orgánu je každá osoba, která tvrdí, že byla tímto zásahem, pokynem či donucením přímo zkrácena na svých právech. Soud proto v rámci úvahy o splnění podmínek řízení zkoumá pouze toto tvrzení, nikoliv už jeho důvodnost, neboť ta je předmětem vlastního meritorního posouzení věci.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, dále judikoval, že „posouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu (zkrácení na právech, nezákonnost zásahu) představuje vždy úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku může vést nanejvýš k zamítnutí žaloby (se závěrem, že k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo sice nezákonným byl, avšak žalobce jím nebyl přímo zkrácen na svých subjektivních právech) - § 87 odst. 3 s. ř. s., - nikoliv k jejímu odmítnutí pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.“

17. Soud konstatuje, že u žalobkyně byla splněna podmínka aktivní procesní legitimace, protože konsekventně tvrdí, že byla zkrácena na právu na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života i na právu na ochranu soukromí postupem tajemníka žalovaného spočívajícím v tom, že přijel dne 25. 9. 2023 na adresu trvalého pobytu žalobkyně, kde začal zvonit na zvonek, aby následně sdělil babičce žalobkyně, že prověřuje zneužití datové schránky osoby s iniciálami D. P., bydlící na této adrese, v souvislosti s podáním žádosti o informace, neboť osoba s těmito iniciálami podala z datové schránky žádost o informace. Tajemník žalovaného se dále tázal, zda osoba s iniciálami D. P. ví o tom, že má zřízenou datovou schránku, a sdělil, že shromažďuje informace k eventuálnímu podání trestního oznámení na policii. Žaloba je soudem zároveň hodnocena za včasnou, jelikož k tvrzenému zásahu mělo dojít dne 25. 9. 2023, přičemž žaloba byla podána dne 25. 11. 2023, tj. do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobkyně dozvěděla o tvrzeném nezákonném zásahu a současně do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo (§ 84 odst. 1 s. ř. s.). Jako zásahová žaloba deklaratorního typu je předmětná žaloba též bez dalšího přípustná, soud proto mohl přistoupit k jejímu věcnému projednání.
18. Soud současně stručně, neboť je na tom mezi účastníky tohoto soudního řízení shoda, poznamenává, že žalovaný ve vyjádření k žalobě implicitně potvrdil, že tajemník žalovaného dne 25. 9. 2023 jednal jménem žalovaného, resp. nepřijel na adresu trvalého pobytu žalobkyně jako soukromá fyzická osoba. Jednání tajemníka žalovaného je tedy plně přiřitatelné právě žalovanému, který je tak pasivně legitimovaným subjektem v tomto soudním řízení. Otázkou ve věci tedy zůstává, zda jednání žalovaného skutečně zasáhlo do tvrzeného práva žalobkyně.
19. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který tu byl v době tvrzeného zásahu (neboť jde o žalobu deklaratorní), dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Z vyjádření žalovaného je zřejmé, že v dané věci neexistuje žádná spisová dokumentace. Rovněž žalobkyně k prokázání svých tvrzení jako důkaz navrhla pouze svůj účastnický výslech. Soud dle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl k návrhu žalobkyně dokazování jejím účastnickým výslechem. Z tvrzení žalobkyně totiž vyplývá, že byla v době zásahu, tj. dne 25. 9. 2023, na dovolené v USA, a tedy nebyla popisovanému zásahu přítomna. Výslech žalobkyně tudíž nemohl prokázat, jak tvrzený zásah proběhl. Soud zároveň zdůrazňuje, že pro provedení výslechu žalobkyně jako účastnice řízení nebyly ani splněny zákonné podmínky. Podle § 131 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), může soud důkaz výslechem účastníků naříditi mj., jestliže dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak. V posuzované věci si přitom lze např. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

představit jako důkaz svědeckou výpověď rodinného příslušníka žalobkyně, se kterým dne 25. 9. 2023 mluvil tajemník žalovaného, a který by tedy mohl popsat, jak popisovaný zásah, jehož byl přítomen, probíhal, či výpověď matky žalobkyně, která měla dle tvrzení žalobkyně s tajemníkem žalovaného telefonicky hovořit; takové důkazní návrhy však ve věci nebyly uplatněny.

21. Soud pak mohl za použití § 64 s. ř. s. v souladu s § 120 odst. 3 o. s. ř. vzít za svá skutková zjištění toliko shodná tvrzení účastníků, neboť jiné důkazy krom účastnického výslechu žalobkyně nebyly žádným z účastníků řízení navrženy.
22. Ze shodných skutkových zjištění účastníků tak má soud za prokázané, že tajemník žalovaného přijel dne 25. 9. 2023 na adresu trvalého pobytu žalobkyně, kde zazvonil na zvonek, aby následně sdělil rodinnému příslušníkovi žalobkyně, že hledá osobu s iniciálami D. P., která podala prostřednictvím datové schránky žádost o informace, za účelem toho, zda nedošlo ke zneužití její datové schránky. Další skutečnosti jsou již mezi účastníky sporné. Nejsou tak prokázaná tvrzení žalobkyně o tom, že tajemník žalovaného „vyhrožoval“ podáním trestního oznámení, zmiňováním potřeby policejního šetření či tajemným vyjadřováním o „možném podvodu“, tato tvrzení žalovaný ve vyjádření k žalobě výslovně popřel. Soud podotýká, že žalobkyně ani netvrdila, že by skutečně bylo podáno jakékoliv trestní oznámení či že by dokonce na policii podávala vysvětlení. Z neprokázaných tvrzení proto soud nemohl při posouzení věci vycházet.
23. Na tomto místě soud uvádí, že pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s. je nezbytné splnit pětici kumulativních podmínek, tj. žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li bytí jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, nebo ze dne 6. 4. 2017, č. j. 1 Afs 4/2017-40). Za nezákonný zásah jsou přitom považovány neformální úkony, pro které mohou, avšak nemusí být stanovena pravidla (např. faktické pokyny, bezprostřední zásahy, zajišťovací úkony), které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto osoby, vůči nimž jsou činěny, jsou povinny na jejich základě něco konat, něčeho se zdržet, nebo něco strpět (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 17/2003-54). Zásahová žaloba tak chrání proti jakýmkoli aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Aby tedy nějaký úkon mohl být pojmově nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., musí se jednat o individuální úkon veřejné moci, který je přímo namířen proti jednotlivci a přímo zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv.
24. Soud tedy přistoupil k posouzení první a druhé podmínky pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s., zda jednání žalovaného spočívající v tom, že tajemník žalovaného přijel dne 25. 9. 2023 na adresu trvalého pobytu žalobkyně, kde zazvonil na zvonek, aby následně sdělil rodinnému příslušníkovi žalobkyně, že hledá osobu s iniciálami D. P., která podala prostřednictvím datové schránky žádost o informace, za účelem toho, zda nedošlo ke zneužití její datové schránky, zkrátilo žalobkyni přímo na jejích právech.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25. K tvrzenému zásahu do práva na ochranu soukromí dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož je zaručena nedotknutelnost osoby a jejího soukromí, soud předně poukazuje na komentář k tomuto článku (srov. WAGNEROVÁ, E., ŠIMÍČEK, V., LANGÁŠEK, T., POSPÍŠIL, I., CHALUPOVÁ, M., KILIAN, P., PROCHÁZKA, V., TOMKOVÁ, M. a kol. *Listina základních práv a svobod: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer. ASPI_ID KO2_1993CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.), podle něhož jakkoliv „ústavodárce nepostupoval příliš promyšleně, když nakonec hlasováním projevil vůli ponechat v čl. 7 odst. 1 Listiny i garanci soukromí, nelze výslednému textu upřít jistou logiku, byť odlišnou od projevené intence jednotlivých ústavodárců. Souvislost ochrany tělesné a duševní integrity s právem na soukromí je velmi úzká, což lze demonstrovat na řadě mezinárodních úmluv o lidských právech a svobodách (viz např. čl. 3 Úmluvy nebo čl. 5 Africké charty lidských práv a práv národů či čl. 5 Meziamerické úmluvy o lidských právech a svobodách) i na judikatuře nejvyšších, ústavních či mezinárodních soudů, které při absenci explicitních ustanovení o respektování tělesné a duševní integrity člověka poskytují těmto hodnotám ochranu právě prostřednictvím interpretace práva na soukromí (např. ESLP při výkladu čl. 8 Úmluvy: rozsudek *Glass proti Spojenému království*, § 70, týkající se autorizace léčebných zákroků na těžce mentálně postižené nezletilé osobě, rozsudek *Juhne proti Turecku*, § 82, týkající se nucené gynekologické prohlídky vykonané bez svobodného a informovaného souhlasu ženy zadržované bezpečnostními složkami, rozsudek *Wainwright proti Spojenému království*, § 43, odkazující na starší rozsudky *Costello-Roberts proti Spojenému království* a *Bensaid proti Spojenému Království* a mnohé další). V systematice Listiny je právo na soukromí primárně garantováno v čl. 10 Listiny (pod jeho rozsah, konkrétně čl. 10 odst. 3, spadají i otázky spojené s následným „zpracováváním“ osobních údajů, jež byly získány uskutečněným zásahem do tělesné a duševní integrity, např. genetická informace, výsledky chemického rozboru krve atp.). „Zbytková“ garance soukromí v čl. 7 odst. 1 se tak uplatní pouze v segmentu ochrany tělesné a duševní integrity, resp. tam, kde respektování soukromí úzce souvisí nebo je spojeno s problematikou zásahů do tělesné a duševní integrity. Popsané zúžení rozsahu čl. 7 odst. 1 Listiny pak má i ten důsledek, že tato základní svoboda svědčí pouze osobám fyzickým, nikoliv právnickým (jejich „nedotknutelnost“ je chráněna prostřednictvím základního práva na ochranu soukromí podle čl. 10 Listiny, včetně speciálních případů ochrany soukromí podle čl. 12 a čl. 13 Listiny).“ Z uvedeného je zřejmé, že argumentace žalobkyně zásahem do jejího práva na ochranu soukromí dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který souvisí se zásahem do tělesné a duševní integrity, je nepřiléhavá na posuzovanou věc.
26. Právo na ochranu osobních údajů je totiž zakotveno v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.
27. Osobními údaji jsou veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby [srov. čl. 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů (dále jen „GDPR“)].
28. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu se za osobní údaj považuje „jakýkoliv údaj, který se musí týkat fyzické osoby (subjektu údajů) a tato fyzická osoba je nebo může být přímo ze shromážděných údajů nebo na jejich základě jiným způsobem (nepřímo) identifikována“, a naopak o osobní údaj „nepůjde, jestliže s přihlédnutím ke „všem prostředkům, které mohou být

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozumně použity“ možnost určení osoby neexistuje nebo je zanedbatelná“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133). Komentářová literatura při určení osobního údaje do přímé identifikace subjektu údajů řadí konkretizaci osoby uvedením jejího jména, příjmení a adresy. Do nepřímé identifikace pak řadí jakoukoli jinou kombinaci osobních údajů, která umožní jednoznačně od sebe odlišit konkrétní fyzické osoby: datum narození, rodné číslo, číslo bankovního účtu, vzhled osoby, její výška, váha, barva vlasů a očí, údaje o majetku, rodinný stav, vzdělání, zaměstnání aj., vztahují-li se k určené či určitelné osobě. Základním kritériem pro posouzení toho, zda se jedná o osobní údaj, či nikoliv, je reálná možnost zjištění identity fyzické osoby. GDPR k dosavadnímu výčtu osobních údajů přiřadilo lokační údaje (tj. zařízení schopné zjišťovat nebo sledovat pohyb) a síťový identifikátor (IP adresa, cookies, aj.) [srov. Jelínková, J., Tuháček, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. § 8a. ASPI ID: KO 106_1999CZ].

29. Soud poté považuje pro posouzení věci za důležitou skutečnost, že žalobkyně dne 25. 9. 2023 nebyla na adrese jejího trvalého pobytu přítomna, neboť v té době byla dle vlastního tvrzení na návštěvě v USA. Tajemník žalovaného tedy dne 25. 9. 2023 se žalobkyní vůbec nehovořil a nevstoupil do jejího obydlí. Stežít tak lze hovořit o tom, že by tajemník žalovaného dne 25. 9. 2023 mohl narušit její soukromí, jestliže jeho návštěvě nebyla žalobkyně vůbec přítomna.
30. Soud dále zdůrazňuje, že informace, které sdělil tajemník žalovaného dne 25. 9. 2023 rodinnému příslušníku žalobkyně, tj. že hledá osobu s iniciálami D. P., která podala prostřednictvím datové schránky žádost o informace, nelze považovat za osobní údaje, které by objektivně umožnily žalobkyni identifikovat. Uvedení iniciál osoby nelze samo o sobě v žádném případě považovat za osobní údaj, neboť ze samotných iniciál nelze zjistit přímé identifikační údaje fyzické osoby, tedy ani žalobkyně. Iniciály osoby nelze zaměňovat např. s kombinací jména a příjmení, která by již žalobkyni umožnila identifikovat. Za údaj, který by žalobkyni ztotožnil, nelze považovat ani obecnou informaci o tom, že osoba D. P. podala blíže neurčenou žádost o informaci, neboť dle shodných tvrzení účastníků řízení tajemník žalovaného nesdělil rodinnému příslušníkovi žalobkyně předmět žádosti (tedy toho, čeho se žádost o informace týkala) či datum vyhotovení žádosti nebo jejího podání žalovanému. Za osobní údaj nepovažuje soud ani informaci o tom, že žádost o informace měla být podána prostřednictvím datové schránky, neboť ani obecný údaj o zřízení datové schránky, aniž by tajemník sdělil ID datové schránky osoby s iniciálami D. P., není schopen identifikovat žádnou osobu. I když soud připouští, že z toho, že se v daném případě jednalo o tajemníka žalovaného, lze snadno dovodit, že žádost o informace byla patrně podána u žalovaného, nejedná se ani v takové situaci o údaj, který by žalobkyni jednoznačně označil. Soud tak uzavírá, že žádný z výše uvedených údajů, který dne 25. 9. 2023 sdělil tajemník žalovaného rodinnému příslušníkovi žalobkyně, není sám o sobě ani ve vzájemné kombinaci schopen přímo identifikovat určitou osobu, a nelze je tak považovat za osobní údaje ani skupinu údajů, které umožňují identifikovat fyzickou osobu. Nelze proto konstatovat, že by žalovaný nepřiměřeně zasáhl zejména do jejího práva na zachování lidské důstojnosti či na ochranu soukromého a osobního života.
31. Pokud jde o to, že se tajemník žalovaného pokusil žalobkyni vyhledat v místě jejího trvalého pobytu, soud v tomto spatřuje toliko nepatrné dotčení právní sféry žalobkyně. Návštěvu tajemníka žalovaného lze dle soudu připodobnit k návštěvě doručovatele provozovatele poštovní služeb či orgánu veřejné moci při doručení zásilky. I doručovatel se dostaví k bydlišti osoby, které má být doručována zásilka, a není-li taková osoba při návštěvě doručovatele přítomna, po zazvonění sdělí osobě, která s ním komunikuje, že hledá konkrétní osobu za účelem doručení zásilky. Také jde o jisté sdělení údajů k určité fyzické

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

osobě, nicméně v takovém postupu nelze shledat zásah do práv chráněných čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod či do práva na respektování soukromého a rodinného života.

32. Nepatrné dotčení právní sféry žalobkyně, o něž nyní šlo, tedy nelze označit za „zásah“ do veřejných subjektivních práv žalobkyně, jenž by si zasluhoval ochranu žalobou podle § 82 s. ř. s. Nezákonný zásah totiž musí dosahovat jisté intenzity, a to právě proto, aby bylo možno vůbec uvažovat o zasažení na právech konkrétní osoby; v opačném případě nemůže být ochrana prostřednictvím zásahové žaloby poskytnuta. Soud poukazuje na rozsudek ze dne 7. 11. 2022, č. j. 4 As 205/2022-33, v němž Nejvyšší správní soud v odstavci 22 uvedl, že „[p]odle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 306/2019-20, za nezákonný zásah přitom nelze označit jakýkoli nezákonný postup správního orgánu, ale pouze ten, který dosáhne určité intenzity. Jen takový postup může naplnit podmínky stanovené v § 82 s. ř. s. Ochranu ve smyslu tohoto ustanovení je nutné poskytnout jen proti nezákonným postupům, které představují reálný (nikoliv jen imaginární či mizivý) dopad do práv žalobce. Judikatura správních soudů zpravidla akceptuje požadavek určité minimální intenzity nezákonného postupu v hodnocení okolností konkrétní věci. Obdobně jako drobné pochybení ve správním řízení není důvodem pro rušení výsledného rozhodnutí, tak ani drobné pochybení, které mohlo zasáhnout veřejná subjektivní práva jednotlivce, nemá být v souladu s prosazovanou zásadou *de minimis non curat praetor* (malíčkostmi se soudce nezabývá) označeno za nezákonný zásah (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 9 As 133/2021-23, ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013-5, a ze dne 15. 4. 2010, č. j. 8 As 56/2009-99).“
33. Pokud žalobkyně popisuje zásah do práv jejích rodinných příslušníků se stejnými iniciálami, jako má žalobkyně, s tím, že celou rodinu tajemník žalovaného uvrhl v nejistotu, která z osob s iniciálami D. P. má zřízenou datovou schránku, která z osob je zneužívána, nebo která z osob naopak něčeho zneužívá a která osoba bude potenciálně šetřena orgány činnými v trestním řízení, nejde o zásah do práv žalobkyně, ale do práv jejích rodinných příslušníků. Žalobkyně přitom není oprávněna se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu domáhat ochrany práv třetích osob.
34. Soud tedy uzavírá, že jednání žalovaného spočívající v tom, že tajemník žalovaného přijel dne 25. 9. 2023 na adresu trvalého pobytu žalobkyně, kde zazvonil na zvonek, aby následně sdělil rodinnému příslušníkovi žalobkyně, že hledá osobu s iniciálami D. P., která podala prostřednictvím datové schránky žádost o informace, za účelem toho, zda nedošlo ke zneužití její datové schránky, nelze označit za „natolik intenzivní zásah“ do veřejných subjektivních práv žalobkyně, jenž by vyžadoval ochranu rozhodnutím soudu podle § 82 s. ř. s. Nebyla tak naplněna první ani druhá podmínka, byť lze obecně souhlasit s tím, že k takovému jednání (šetření) žalovaný neměl zákonné zmocnění, pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem spočívající v přímém zkrácení práv žalobkyně popisovaným zásahem.
35. S ohledem na to, že nebyla splněna první a druhá podmínka pro poskytnutí ochrany dle § 82 a násl. s. ř. s., se soud nezabýval naplněním zbylých podmínek pro vyslovení nezákonného zásahu, jak byly dříve vyloženy.
36. Se zřetelem ke všemu výše uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
37. Současně soud výrokem II. rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a žalovanému, který ve věci úspěch měl, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. července 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.